

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115225753
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:2115225753.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti Y.: C. E., L.Á. K. XX.XX.XXXX S. C. L., L. K. XX.XX.XXXX, obaja zastúpení kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, odbor sociálnych vecí, so sídlom: Moyzesova 2, Pezinok, deti rodičov: matka - X. Y., L. K. XX.XX.XXXX, J.: K. XXX/XX, C., zastúpená advokátkou JUDr. Darinou Tomčovou, so sídlom: Záhradná 58, Šenkvice, IČO: 36 069 132, a otec - X. Y., L. K. XX.XX.XXXX, J.: E., zastúpený advokátskou kanceláriou SVITOK a spol, s r.o., so sídlom: Tomášikova 23/C, Bratislava, IČO: 36 863 980 , o úprave rodičovských práv a povinnosti k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva rodičov, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 19. apríla 2018, č.k. 12P/335/2017 - 168, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, zo dňa 19. apríla 2018, č.k. 12P/335/2017 - 168 v napadnutej časti p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok, rozsudkom zo dňa 19.04. 2018, č.k. 12P/335/2017 - 168 uložil otcovi povinnosť uhradiť titulom zročného výživného, na maloletú E. Y., L. XX.XX.XXXX, za obdobie od 1.12.2015 do 11.8.2016, sumu vo výške 150,- € mesačne, v celkovej sume 788,62 €, ktorú otcovi uložil povinnosť uhrádzať v 80,- € mesačných splátkach, počnúc dňom 15.5.2018 k rukám matky s tým, že neplnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. V rámci druhého výroku súd prvej inštancie otcovi uložil povinnosť uhradiť titulom zročného výživného, na maloletého L. Y., L. K. XX.XX.XXXX, za obdobie od 1.12.2015 do 11.8.2016, sumu 100,- € mesačne, v celkovej sume 564,38 €, ktorú uložil otcovi povinnosť uhrádzať v 50,- € mesačných splátkach, počnúc dňom 15.5.2018 k rukám matky s tým, že neplnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že na Okresnom súde v Trnave dňa 20.10.2015 podala matka návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci určenia výživného na maloleté deti Y.. Okresný súd v Trnave uznesením zo dňa 19.11.2015 č.k. 14P 93/2016-7 dočasne zveril maloleté deti E. S. L. do osobnej starostlivosti matky a otca zaviazal prispievať na výživu maloletej Vanesy sumou 150,- € mesačne a maloletého L. mesačne sumou 150,- € mesačne. Matka sa spolu s maloletými deťmi presťahovala do Modry, kde doposiaľ bývajú. Okresný súd v Trnave uznesením zo dňa 27.10.2017 č.k. 14P 93/2015-138 preniesol príslušnosť na Okresný súd Pezinok, na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v rámci skutočného stavu zistil, že rozsudkom Okresného súdu v Trnave zo dňa 29.6.2016 č.k. 18P/11/2015-177 bolo manželstvo rodičov maloletých detí rozvedené, obe maloleté deti na čas

po rozvode boli zverené do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej E. mesačne sumou 150,- € a na maloletého L. mesačne sumou 100,- €. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave dňa 21.7.2017 v časti výživného a v časti zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti matky dňa 12.8.2016. Krajský súd v Trnave, rozsudkom zo dňa 21.6.2017 č.k. 24CoP/68/2017-220 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného potvrdil.

3. S poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu v Trnave zo dňa 29.6.2016 č.k. 18P 11/2015-177 súd prvej inštancie v rámci tohto konania rozhodol iba o určení výživného na maloleté deti od začatia konania ex offo t.j. od 19.11.2015 do právoplatnosti rozvodového konania t.j. do 12.8.2016.

4. Matka na pojednávaní pred súdom prvej inštancie uviedla, že žiada aby súd aby rozhodol v zmysle rozsudku Okresného súdu v Trnave, potvrdeného Krajským súdom v Trnave, a zaviazal otca prispievať na výživu maloletej E. sumou 150,- € mesačne a na maloletého L. sumou 100,- € mesačne, za obdobie od 19.11.2015 do 11.8.2016, pričom zročné výživné žiadala matka uhradiť jednorazovo. Do zročného výživného žiadala započítať otcom poukázané výživné za rozhodné obdobie na maloletú E. t.j. sumu vo výške 561,38 € a na maloletého L. otec uhradil sumu 408,50 €.

5. Otec v konaní pred súdom prvej inštancie s návrhom matky nesúhlasil a žiadal, aby ho súd prvej inštancie zaviazal prispievať na výživu maloletej E. mesačne sumou 80,- € a na maloletého L. a sumou 50,- € mesačne. Uviedol, že s rozhodnutím Okresného súdu v Trnave nesúhlasí, voči rozsudku Krajského súdu v Trnave podal dovolanie, výživné na ktoré bol zaviazaný nie je schopný zo svojho príjmu uhrádzať. Čo sa týka úhrady výživného, žiadal súd, aby mu boli povolené mesačné splátky, nakoľko nemá hotovosť, ktorú by mohol použiť na úhradu výživného, sám požiadal o osobný bankrot.

6. Kolízny opatrovník odporučil súdu, aby rozhodol o výške výživného tak, ako to požadovala matka a poukázal na rozsudky Okresného súdu v Trnave a Krajského súdu v Trnave.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 62 ods.1, 2, 4, 5, Zákona o rodine a vecne tým, že o návrhu na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností do rozvodu rozhodol tak, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh matky na určenie vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom za obdobie od 1.12.2015 do 11.8.2016 je dôvodný, a preto súd návrhu matky vyhovel. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rodičia v rozhodnom období nežili v spoločnej domácnosti, otec na maloleté deti pravidelne neprispieval. Na výživu maloletých detí otec začal prispievať až po nariadení neodkladného opatrenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.1.2016 č.k. 11CoP/4/2016 (E. 80,- € a L. 50,- €). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie oprel o vykonané dokazovanie v tomto konaní, ako aj v konaniach vedených na Okresnom súde v Trnave pod sp.zn. 18P/118/2015 a na Krajskom súde v Trnave pod sp.zn. 24CoP 68/2017 (rozhodnutie zo dňa 21.6.2017 - E. 150,- € a L. 100,- €). Súd prvej inštancie uviedol, že tak v tomto konaní, ako aj v odôvodneniach vyššie uvedených rozsudkov, kde je konštatované, že pri určovaní výšky výživného súd vychádzal z odôvodnených potrieb maloletých detí, ktoré ustálil na sumu vo výške 230,- € na maloletú E. a na sumu 190,- € na maloletého L.. Matka v rozhodnom čase bola na materskej dovolenke, pričom súd zohľadnil matke aj osobnú starostlivosť o obe maloleté deti. Otec bol v tom čase nezamestnaný, jeho príjem napriek nezamestnanosti bol vo výške 400,- € mesačne, žil s družkou, ktorá mala príjem 600,- €. Okresný súd v Trnave v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že v Trnavskom kraji, v rámci výkonu povolania otca - inštruktor autoškoly, vodič s oprávnením viesť vozidlo skupiny C a D v roku 2014 bol dosahovaný príjem 845,- €, vodiči kamiónov cca 1.000,- €. Vzhľadom na zárobkové možnosti a schopnosti otca, s poukazom na jeho vzdelanie, prax a zdravotný stav, predpokladaný zárobok otca súd ustálil na sumu cca 1.150,- € až 1.200,- € brutto. V rámci svojho odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že maloletá E. v tom čase navštevovala základnú školu, druhý stupeň a Nicolas bol žiakom 3. ročníka základnej školy. Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 21.6.2017 sp.zn. 24CoP/68/2017 konštatoval, že výživné určené otcovi súdom prvej inštancie zodpovedá možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom oboch rodičov, ako i odôvodneným potrebám maloletých detí. Následne súd prvej inštancie v rámci tohto konania (t.j. v rámci konania o určenie výživného na čas do rozvodu) vychádzal pri určovaní výšky výživného hlavne z dokazovania realizovaného na Okresnom súde v Trnave a na Krajskom súde v Trnave, vypočul účastníkov konania, nové skutočnosti v tomto konaní súd prvej inštancie nezistil. Navyše otec naďalej aj v súčasnosti pracuje za minimálnu mzdu, napriek tomu, že obe maloleté deti sú vo veku 16 rokov a 11 rokov, čím sa ich odôvodnené potreby zvýšili. Postoj otca k jeho vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelové vyhýbanie sa participovať na výžive maloletých

detí primeranou čiastkou tak, aby práva a právom chránené záujmy oboch maloletých detí boli naplnené. Otec v rozhodnom období, ako i v súčasnosti žije v regióne (Trnavský a Bratislavský), v ktorých je najmenšia miera nezamestnanosti v Slovenskej republike. Súd prvej inštancie súčasne uviedol, že pokiaľ by otec k jeho vyživovacej povinnosti pristupoval zodpovedne, mal sa zamestnať na riadny pracovný pomer, kde by jeho mzda dosahovala výšku priemernej mesačnej mzdy v týchto krajoch, ktorá je ďaleko vyššia ako minimálna mzda. S poukazom na vykonané dokazovanie v tomto konaní, ako i v konaniach pred Okresným súdom a Krajským súdom v Trnave (nové skutočnosti, ktoré by bolo potrebné dokazovať pred súdom prvej inštancie v tomto konaní, súd prvej inštancie nemal preukázané a otec iné nenavrhol a aj s poukazom na hospodárnosť a rýchlosť) súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a návrhu matky vyhovel.

7. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie konštatoval, že zročné výživné za obdobie od 1.12.2015 do 11.8.2016, ktoré otcovi vzniklo na maloletú E. v sume 788,62 € (mal zaplatiť 1.350,- € zaplatil 561,38 €) a na maloletého L. v sume 564,38 € (mal zaplatiť sumu 972,80 € a zaplatil 435,62 €), s poukazom na žiadosť otca, že nemá dostatočnú finančnú hotovosť, aby uhradil výživné naraz, ako aj s poukazom na motivačný význam rozsudku pre otca, povolil otcovi splácať zročné výživné v 80,- € (E.) a 50,- € (L.) mesačných splátkach spolu s bežným výživným, od 15.5.2018 s tým, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia, a to v zmysle §-u 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.)

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie otec, z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, podľa § 62 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v platnom znení (ďalej len „CMP“). Otec v rámci odvolania uviedol, súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal otca na plnenie, a preto je toto rozhodnutie vydané v neprospech otca. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku (odsek 29), vzhľadom na zárobkové možnosti a schopnosti otca s poukazom na jeho vzdelanie, prax a zdravotný stav, je podľa súdu prvej inštancie predpokladaný zárobok otca cca 1.150,- € až 1.200,- € mesačne brutto, pričom súd prvej inštancie svoje rozhodnutie opiera o vykonané dokazovanie v tomto konaní, ako aj v konaniach na Okresnom súde v Trnave pod sp.zn. 18P/118/2015 a na Krajskom súde v Trnave pod č.k. 24CoP/68/2017-220 zo dňa 21.6.2017. Okresný súd v Trnave v odôvodnení rozsudku konštatoval, v Trnavskom kraji v rámci výkonu povolania otca - inštruktor autoškoly, vodič s oprávnením viesť vozidlo skupiny C a D v roku 2014 bol dosahovaný príjem 845,- €, vodiči kamiónov cca 1.000,- €. Otec v rámci odvolania uviedol, že má za to, že v tomto konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v konaní pred Okresným súdom Trnava a Krajským súdom v Trnave (na ktoré odkazuje súd prvej inštancie) neboli riadne zisťované a preukazované možnosti zárobku otca. Otec má za to, že pri posudzovaní potenciality príjmov povinného musí súd postupovať veľmi prísne a zhodnotiť všetky relevantné okolnosti, ktoré sa v konaní zistia a preukážu. Poukázal na stanovisko Nejvyššího soudu ČR Cpjn 204/2012; Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie v tejto veci nedostatočne skúmal a nedostatočne zistil skutočný stav, ohľadom potenciálneho príjmu otca, keďže nesprávne vychádzal z údajných všeobecne známych okolností ohľadom mzdových možností na trhu práce a vôbec sa nezaoberal reálnymi možnosťami otca zamestnať sa s ohľadom na jeho vek, zdravotný stav, vzdelanie a pracovné skúsenosti. S poukazom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Bratislave v súlade s § 389 ods. 1 písm. c) CSP napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Matka k odvolaniu otca uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a aj za dostatočne odôvodnené. Je nesporné, že za predmetné obdobie od 19.11.2015 do 11.08.2016 bola matka celý čas tehotná a pre zdravotné problémy pracovala max. 6 hodín denne s príjmom 390,- € netto, následne predčasne porodila dňa 08.07.2016 syna C. Y. a bola na materskej dovolenke. Otec uviedol, že od apríla 2015 do 01.11.2016 bol nezamestnaný, ale nebol prihlásený na úrade práce, čím sa sám vystavil situácii, že bol údajne bez príjmu (pričom v konaní pred Okresným súdom Trnava uviedol, že mal v tom čase príjem cca 400,- € a žil s partnerkou, ktorá mala príjem 600,- €). Ďalej tiež tvrdil, že je v osobnom bankrote, ale toto tvrdenie ničím nepreukázal a nevyplyva to ani zo žiadnej evidencie alebo registra. Z výpisu registra úpadcov vyplyva len skutočnosť,

že od 16.11.2017 bol na neho vyhlásený konkurz, čo však je mimo obdobia, za ktoré výživné na deti navrhovateľka požadovala. Od ich rozchodu ako manželov, otec nikdy neprispieval na deti riadne a včas, zaplatil dlžné výživné len vtedy, keď matka podala na neho trestné oznámenie, alebo bolo začaté trestné konanie na súde. V súčasnosti otec na bežnom výživnom k 15.06.2018 dlhuje sumu 1.900,- €, preto bola matka opätovne nútená v 10/2017 podať na neho opäť trestné oznámenie. Otec sa s deťmi stretáva sporadicky, väčšinou na ich podnet, jedávajú v reštauráciách, otec chodí na dovolenky a nie je zrejmé, že by mal finančné problémy. Dôvodom, pre ktorý otec rozsudok konajúceho súdu napadol odvolaním má byť skutočnosť, že „neboli riadne zisťované a preukazované možnosti zárobku otca“. Matka má za to, že nepovažuje uvedený dôvod za dostačujúci, keďže v rozvodovom konaní účastníkov pred Okresným súdom Trnava a Krajským súdom v Trnave bolo hlavne v rozsudku súdu prvej inštancie nadštandardne podrobne zdôvodnené rovnaké rozhodnutie súdu v časti určenia výživného, ktoré bolo následne rozhodnutím Krajského súdu v Trnave v celom rozsahu aj potvrdené. Okresný súd Pezinok sa podľa svojho odôvodnenia s týmito závermi stotožnil. Poukázal hlavne na to, že otec maloletých detí, ktorý žije v Trnavskom a pracuje v Bratislavskom kraji, má v prípade svojho záujmu možnosť zamestnať sa tak, aby zarábala viac, ako preukazovaných 435,- € ako učiteľ autoškoly. Je totiž nesporné, že je v schopnostiach a možnostiach otca mať vyšší príjem a to vzhľadom na jeho vzdelanie, doterajšiu pracovnú prax a jeho zdravotný stav (nie je poberateľom invalidného dôchodku). Z hľadiska potenciality otca, v prípade jeho záujmu a snahy by jeho príjem mohol byť minimálne 1.000,- € netto mesačne. Matka ďalej uviedla, že ak porovnáva výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie s výsledkami dokazovania pred Okresným súdom Trnava, musí rovnako konštatovať, že nenastali žiadne podstatné zmeny, otec ich ani neuvádzal, a preto je toho názoru, že postup súdu prvej inštancie bol správny a nič mu nebránilo v tom, aby sa so závermi dokazovania pred Okresným súdom Trnava stotožnil. Odvolanie otca voči napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie preto matka považuje za účelové a nedôvodné. Vzhľadom na uvedené preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Pezinok zo dňa 19.04.2018 ako vecne správne potvrdil.

11. Kolízny opatrovník sa vyjadril k odvolaniu otca a uviedol, že odporúča Krajskému súdu v Bratislave rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdiť, nakoľko je v záujme maloletých detí.

12. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom nebol viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.05.2020 (§ 378 CSP, § 219 ods. 3 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právna zástupkyňa matky otec, právny zástupca otca a kolízny opatrovník upovedomení zákonným spôsobom.

13. Výživným sa rozumejú náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne.

14. Základom pre hodnotenie schopností a možností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu je zistenie ich skutočných príjmov, ale aj podkladov odôvodňujúcich záver, že tento dosahovaný príjem zodpovedá ich telesným a duševným schopnostiam, skúsenostiam v plnení pracovných povinností, ako aj miestnym, lokálnym možnostiam ich uplatnenia a závisí aj od zisťovania ich celkových majetkových pomerov v širšom slova zmysle. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti má súd vychádzať jednak zo všeobecných hľadísk, t.j. zo skúmania odôvodnených potrieb dieťaťa, rozsah ktorý je rôzny vzhľadom na vek, zdravotný stav, spôsob prípravy na budúce povolanie, nadanie, záujmy dieťaťa. Vychádza zároveň aj z reálnych možností a schopností rodičov plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Medzi týmito dvomi kritériami (medzi odôvodnenými potrebami maloletého dieťaťa a reálnymi schopnosťami a možnosťami rodičov) platí zásada priamej úmernosti, ktorá je plne v súlade s normatívnou zásadou, že dieťa má právo žiť na takej úrovni, na akej žijú jeho rodičia. To znamená, že čím je vyššia životná úroveň rodičov, tým je odôvodnené aj rozsiahlejšie uspokojovanie potrieb dieťaťa; teda jeho odôvodnenými potrebami sú aj také potreby, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú pre vývoj dieťaťa prospešné, napr. rekreačné, kultúrne, také, ktoré vo vyššej miere zmierňujú zdravotný hendicap a pod. Rozsah odôvodnených potrieb dieťaťa je tiež súčasne závislý od reálnych schopností a možností jeho

rodičov - povinných poskytovať mu výživné, t.j. od ich zárobkových schopností a možností, počtu ich celkových vyživovacích povinností a pod. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ktoré sú na ich výživu i celkovú starostlivosť úplne odkázané, je jednou zo základných povinností každého rodiča, pričom každý z rodičov je povinný venovať všetky svoje sily dôslednému zabezpečeniu výživy detí, a to všetkých svojich detí bez rozdielu a bez ohľadu na to, či s deťmi žije alebo nežije v spoločnej domácnosti, pretože dieťa má právo na vytvorenie, čo najpriaznivejších podmienok pre svoj zdravý rast a vývoj.

15. V prejednáwanej veci súd prvej inštancie, vykonal podrobné dokazovanie a v rámci neho riadne zistil skutočný stav vecí. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd iba uvádza, že danom prípade otec v rámci odvolania namietal, že v tomto konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v konaní pred Okresným súdom Trnava a Krajským súdom v Trnave (na ktoré odkazuje súd prvej inštancie) neboli riadne zisťované a preukazované možnosti zárobku otca. Otec má za to, že pri posudzovaní potenciality príjmov povinného musí súd postupovať veľmi prísne a zhodnotiť všetky relevantné okolnosti, ktoré sa v konaní zistia a preukážu. Taktiež uviedol, že súd prvej inštancie v tejto veci nedostatočne skúmal a nedostatočne zistil skutočný stav, ohľadom potenciálneho príjmu otca, keďže nesprávne vychádzal z údajných všeobecne známych okolností, ohľadom mzdových možností na trhu práce a vôbec sa nezaoberal reálnymi možnosťami otca zamestnať sa, s ohľadom na jeho vek, zdravotný stav, vzdelanie a pracovné skúsenosti. Odvolací súd s poukazom na námietky udáva, že výživné, ktoré matka požadovala v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode a tiež v konaní o úpravu práv a povinností na čas do rozvodu, zodpovedá reálnym výdavkom a potrebám detí, pričom súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodovania riadne zohľadnil aj mieru osobnej starostlivosti matky o maloleté deti, a súčasne aj schopnosti, možnosti, ako aj majetkové pomery na strane oboch rodičov. Z obsahu spisu vyplýva, že v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, ktoré bolo vedené na Okresnom súde v Trnave a následne na Krajskom súde v Trnave, a takpovediac predbehlo konanie o určenie výživného na čas do rozvodu, boli veľmi podrobne zisťované osobné, zárobkové a majetkové pomery otca. V neprospech otca bola zohľadnená napríklad skutočnosť, že otec bol od 03/2015 nezamestnaný, napriek tomu, sa neprihlásil na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny ako nezamestnaný s tým, že by mohol poberať dávku t.j. podporu v nezamestnanosti. Súd prvej inštancie taktiež zohľadnil skutočnosť, že bol otec oficiálne nezamestnaný, uvádzal si príjem vo výške 400,- € mesačne. V neprospech otca bolo taktiež vyhodnotené, že otec napriek jeho nezamestnanosti bol na dvoch dovolenkách a to 1x s karavanom a 1 x na výlete loďou po Stredozemnom mori. Rovnako negatívne bolo vyhodnotené konanie otca, ohľadom nájmu bytu, kedy otec reálne neplatí za nájom bytu, ale platí iba za energie, respektíve platí iba náklady spojené s užívaním bytu. Všetky uvedené skutočnosti boli vyhodnotené v neprospech otca a to s poukazom na ustanovenie § 75 ods.1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Keďže v danom prípade ide o zdravého muža, v produktívnom veku (49 rokov), ktorý môže vykonávať vzhľadom k jeho vzdelaniu povolanie inštruktora autoškoly (má taktiež oprávnenie viesť vozidlo skupiny C a D), súd prvej inštancie (OS Trnava), v rámci určovania výšky vyživovacej povinnosti na čas po rozvode vychádzal správne z potenciality príjmu otca, ktorý mu bol prostredníctvom všeobecne dostupných údajov určený, a to aj s prihliadnutím na možnosti a schopnosti otca vo výške 1.150,- € až 1.200,- € brutto mesačne. Tieto skutočnosti potom správne zohľadnil aj súd prvej inštancie, ktorý rozhodoval o určení výšky vyživovacej povinnosti k maloletým deťom na čas do rozvodu. Bolo by neštandardné, ak súd, ktorý rozhoduje o takpovediac totožnom výživnom na maloleté deti (1 - konanie o určenie výživného na čas do rozvodu, 2 - je konanie o určenie výživného na čas po rozvode), určil iné výživné, ako už bolo skôr určené, hlavne za situácie, že v rozhodnom období t.j. v období, kedy v tomto prípade súd určuje výšku vyživovacej povinnosti (ide o obdobie od 1.12.2015 do 11.8.2016) nenastali žiadne skutočnosti, ktoré by bolo potrebné zohľadniť pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti na maloleté deti. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti otca ustanovenie § 63 CMP, podľa ktorého v odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy. S poukazom na uvedené otec mohol realizovať akýkoľvek dôkaz aj v odvolacom konaní, avšak otec v rámci svojho odvolania nenavrhol realizovať žiaden dôkaz v jeho prospech. Inak povedané, otec v rámci svojho odvolania neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. S poukazom na uvedené je potom potrebné zdôrazniť, že určenie výšky vyživovacej povinnosti, t.j. zaostaleho výživného na čas do rozvodu bolo súdom prvej inštancie určené v správnych sumách a

pri správnom zohľadnení všetkých podmienok pre jeho určenie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods.1, 2).

16. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).
- V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).